

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการธุรกิจเซรามิกในจังหวัดลำปางเกี่ยวกับ
หลักเกณฑ์การเสียบาย ผู้ศึกษาได้นำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางใน
การศึกษา ดังนี้

แนวคิด และทฤษฎี เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเสียบาย

ในการศึกษา มีแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1) ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ (สงวน สุทธิเลิศอรุณ, 2526)

ความรู้ หมายถึง ความจำเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน ไม่ว่าจะมีความจำ
เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะ ลักษณะทั่วไป วิธีการ กระบวนการ ลำดับการ โครงสร้าง

ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการสื่อความหมายของสิ่งที่เรียนรู้โดย
ไม่จำเป็นต้องนำไปสัมพันธ์กับสิ่งอื่นๆ ได้แก่

1. การแปลความ (Translation) สามารถสื่อความหมายของสิ่งที่เรียนรู้แล้ว โดย
วิธีสื่อความหมายแบบอื่น เข้าใจความหมายของความรู้ที่ปรากฏในการสื่อความหมายแบบต่างๆ

2. การตีความ (Interpretation) สามารถอธิบายหรือสรุปความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่
เรียนรู้นั้นได้

3. การขยายความ (Extrapolation) สามารถพิจารณาถึงสิ่งที่นอกเหนือไปจากเรื่อง
ที่เรียนรู้ทั้งในด้าน โอกาสที่จะนำไปใช้ ผลที่เกิดขึ้น แนวโน้มในอนาคตต่อไป

สรุปความหมายของความรู้ได้ว่า หมายถึง การระลึกได้ของเรื่องราวต่างๆ ที่
บุคคลเคยมีประสบการณ์มาแล้ว มีพฤติกรรมคือ จำเรื่องราวนั้นได้และระลึกเรื่องราวนั้นออก
ความรู้คือการแสดงออกของสมรรถภาพสมองด้านความจำ และวัดความรู้ได้โดยใช้วิธีให้ระลึก
ออกมาเป็นหลัก ส่วนความเข้าใจนั้น หมายถึง ความสามารถในการตัดแปลง แล้วแปลย่อและย้อนย่อ
รวมกัน จึงประกอบด้วย การแปล การตีความ การขยายความ

หลักเกณฑ์การเสียภาษี

1. ภาษีเงินได้นิติบุคคล (กรมสรรพากร, 2555: ออนไลน์)

1.1 ฐานภาษีเงินได้นิติบุคคล

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย จะต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิ

1.2 อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคล

สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 30 ของกำไรสุทธิ แต่พระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 471 พ.ศ. 2551 กำหนดให้มีการลดอัตราภาษีเงินได้สำหรับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ที่มีทุนชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินห้าล้านบาท ให้อยู่ในอัตราร้อยละ 15 ของกำไรสุทธิ เฉพาะส่วนที่เกินหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ไม่เกินหนึ่งล้านบาท และอัตราร้อยละ 20 ของกำไรสุทธิ เฉพาะส่วนที่เกินหนึ่งล้านบาท แต่ไม่เกินสามล้านบาท

พระราชกฤษฎีกา ฉบับที่ 530 พ.ศ. 2554 กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลในอัตราร้อยละ 23 ของกำไรสุทธิสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 และอัตราร้อยละ 20 สำหรับสองรอบระยะเวลาบัญชีถัดมาที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 ส่วนบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลซึ่งมีทุนที่ชำระแล้วในวันสุดท้ายของรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินห้าล้านบาทและมีรายได้จากการขายสินค้าและการให้บริการในรอบระยะเวลาบัญชีไม่เกินสามล้านบาทนั้น ให้จัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 15 ของกำไรสุทธิ เฉพาะกำไรสุทธิส่วนที่เกินหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท แต่ไม่เกินหนึ่งล้านบาท และกำไรสุทธิส่วนที่เกินหนึ่งล้านบาท ให้จัดเก็บในอัตราร้อยละ 23 ของกำไรสุทธิ สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2555 และในอัตราร้อยละ 20 ของกำไรสุทธิ สำหรับรอบระยะเวลาบัญชีถัดมาที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2556 เป็นต้นไป

1.3 เกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิ

ตามมาตรา 65 แห่งประมวลรัษฎากร ได้กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิ คำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีโดยใช้เกณฑ์สิทธิ คือ ให้นำรายได้ที่เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีใด แม้ว่าจะยังไม่ได้รับชำระในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น มารวมคำนวณเป็นรายได้ในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น และให้นำรายจ่ายทั้งสิ้นที่เกี่ยวกับรายได้นั้นแม้จะยังมิได้จ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น มารวมคำนวณเป็นรายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีนั้น

การคำนวณกำไรสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล มีผลทำให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลต้องทำการปรับปรุงกำไรสุทธิตามหลักการบัญชี ให้สอดคล้องกับเงื่อนไขตาม มาตรา 65 ทวิ และมาตรา 65 ตริ แห่งประมวลรัษฎากร เพื่อให้ได้กำไรสุทธิในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- รายได้ที่ให้ถือเป็นรายได้ตามประมวลรัษฎากรให้นำมาบวกกลับ เช่น รายได้เนื่องจากกิจการที่ไม่ได้นำมารวมคำนวณกำไรสุทธิทางบัญชี และการโอนทรัพย์สิน การจ่ายค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือดอกเบี้ยการกู้ยืม ที่ต่ำกว่าราคาตลาด

- รายจ่ายที่ไม่ให้ถือเป็นรายจ่ายตามประมวลรัษฎากรให้นำมาบวกกลับ เช่น ค่าสิทธิหรือค่าเสื่อมราคาของทรัพย์สินที่หักเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด ค่าเช่าซึ่งเป็นรายจ่ายที่ควร จะจ่ายในรอบระยะเวลาบัญชีก่อน ดอกเบี้ยที่คิดให้สำหรับเงินทุนของตนเอง หนี้สูญที่ตัดจำหน่าย โดยยังมีได้ติดตามทวงถามตามสมควรเพื่อให้ได้รับชำระและไม่เป็นไปตามเงื่อนไขตาม มาตรา 65 ทวิ (9) และกฎกระทรวง ภาษีมูลค่าเพิ่ม เบี้ยปรับเงินเพิ่ม ค่าปรับทางอาญาและภาษีเงินได้ของ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่นำมาคำนวณเป็นรายจ่ายในงบกำไรขาดทุน และค่ารับรองที่หัก เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

- รายจ่ายที่มีสิทธิหักได้เพิ่มขึ้นให้นำมาหักออก เช่น ค่าสิทธิและค่าเสื่อมราคา ทรัพย์สินที่กฎหมายกำหนดให้หักในอัตราเร่ง รายจ่ายค่าอุปกรณ์ที่มีผลต่อการประหยัดพลังงาน รายจ่ายในการส่งลูกจ้างเข้ารับการฝึกอบรม รายจ่ายค่าจ้างเพื่อทำวิจัยและถ่ายทอดเทคโนโลยี รายจ่ายค่าจ้างคนพิการเข้าทำงาน รายจ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา และเพื่อสนับสนุนด้าน การเรียนรู้ และนันทนาการ ซึ่งหักได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่กำหนดไว้ในกฎหมาย

- ขาดทุนสุทธิที่มีสิทธินำมาหักตามกฎหมายให้นำมาหักออก ได้แก่ ผลขาดทุน สุทธิยกมาไม่เกิน 5 รอบระยะเวลาบัญชี

- รายการบวกกลับกับกำไรขาดทุนสุทธิหลังหักขาดทุนสุทธิที่มีสิทธิหักได้ตาม กฎหมาย ได้แก่ รายจ่ายเพื่อสนับสนุนการศึกษา รายจ่ายเพื่อสนับสนุนด้านการเรียนรู้และ นันทนาการ รายจ่ายเพื่อสนับสนุนกีฬาตามโครงการ รายจ่ายเพื่อการกุศลสาธารณะ สาธารณะ ประโยชน์ และรายจ่ายเพื่อการศึกษาหรือเพื่อการศึกษา

1.4 การนำส่งภาษีเงินได้นิติบุคคล

บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิ จะต้องชำระภาษีและยื่นแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด. 50 ภายใน 150 วันนับจากวันสุดท้ายของรอบ ระยะเวลาบัญชี

1.5 ภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปี

มาตรา 67 ทวิ แห่งประมวลรัษฎากร กำหนดให้บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิ ต้องคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปีจากประมาณการกำไรสุทธิ และยื่นแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด. 51 พร้อมทั้งชำระค่าภาษีที่คำนวณได้ ภายใน 2 เดือนนับจากวันสุดท้ายของหกเดือนแรกของรอบระยะเวลาบัญชี

กรณีบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากฐานกำไรสุทธิยื่นแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด.51 และชำระภาษีเงินได้นิติบุคคลไว้แล้ว แต่แสดงประมาณการกำไรสุทธิขาดไปเกิน 25% ของกำไรสุทธิ ซึ่งได้จากกิจการหรือเนื่องจากกิจการที่กระทำในรอบระยะเวลาบัญชีนั้นตามแบบแสดงรายการ ภ.ง.ด.50 หรือตามผลการตรวจสอบของเจ้าพนักงานแล้วแต่กรณี โดยไม่มีเหตุอันสมควร บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้นต้องเสียเงินเพิ่มอีก 20% ของภาษีที่ชำระขาด ตามมาตรา 67 ตรี แห่งประมวลรัษฎากร

2. ภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย (กลุ่มนักวิชาการภาษีอากร, 2552)

การหักภาษีเงินได้นิติบุคคล ณ ที่จ่าย คือ การที่ประมวลรัษฎากรบัญญัติให้ผู้จ่ายเงินได้หักภาษีจากเงินที่จ่ายและนำส่งรัฐบาล ก่อนที่จะจ่ายเงินให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ตามอัตราที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 69 ทวิ มาตรา 69 ตรี และมาตรา 3 เตรส แห่งประมวลรัษฎากร ภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่ายนี้ให้ถือเป็นเครดิตในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลได้เมื่อถึงกำหนดเวลาขึ้นแบบและเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลครึ่งปีหรือภาษีเงินได้นิติบุคคลประจำปี

ตามมาตรา 3 เตรส แห่งประมวลรัษฎากร กำหนดให้ผู้จ่ายเงินซึ่งเป็นบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลมีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย สำหรับการจ่ายเงินได้พึงประเมินบางประเภทดังต่อไปนี้

- กรณีจ่ายเงินได้พึงประเมินมาตรา 40 (5)(ก) ค่าเช่าทรัพย์สิน ให้แก่ผู้รับซึ่งมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ให้หักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 5.0

- กรณีจ่ายเงินได้พึงประเมินมาตรา 40 (7)หรือ(8) ค่าจ้างทำของ ให้แก่ผู้รับซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ให้หักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 3.0

- กรณีจ่ายเงินได้พึงประเมินมาตรา 40(8) ค่าโฆษณา ให้แก่ผู้รับซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ให้หักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 2.0

- กรณีจ่ายเงินได้พึงประเมินมาตรา 40(8) ค่าขนส่งที่มีโฆษณาสาธารณะ ให้แก่ผู้รับซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ให้หักภาษี ณ ที่จ่าย ในอัตราร้อยละ 1.0

การจ่ายเงินทุกกรณีดังกล่าว ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องนำส่งภาษีที่ต้องหักด้วยแบบ ภ.ง.ด.3 สำหรับกรณีผู้ถูกหักที่มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา หรือแบบ ภ.ง.ด.53 สำหรับกรณีที่ผู้หักมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ณ ที่ว่าการอำเภอหรือเขตท้องที่ภายใน 7 วันนับแต่วันสิ้นเดือนที่จ่าย สำหรับการจ่ายเงินได้ที่มีจำนวนตามสัญญาตั้งแต่ 1,000 บาทขึ้นไป (คำสั่งที่ ท.ป. 4/2528) และเมื่อได้หักภาษีไว้แล้วผู้หักภาษีจะต้องออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย จำนวน 2 ฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกันให้แก่ผู้ถูกหักภาษีด้วย

3. ภาษีมูลค่าเพิ่ม (บัญชีพร ทองเล็ก, 2552: 233-256)

3.1 ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

ผู้ประกอบการที่ขายสินค้าหรือให้บริการในทางธุรกิจหรือวิชาชีพเป็นปกติธุระไม่ว่าจะประกอบกิจการในรูปแบบใดก็ตาม หากมีรายรับจากการขายสินค้าหรือให้บริการเกินกว่า 1.8 ล้านบาทต่อปี มีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

3.2 ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม

ในการขายสินค้าโดยทั่วไปความรับผิดทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อส่งมอบสินค้า เว้นแต่กรณีที่มีการโอนกรรมสิทธิ์สินค้า หรือได้รับชำระราคาสินค้า หรือได้ออกใบกำกับภาษี เกิดขึ้นก่อนส่งมอบสินค้าก็ให้ถือว่าความรับผิดเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำนั้นๆ ด้วย

3.3 ฐานภาษีมูลค่าเพิ่ม

ฐานภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้า ได้แก่ มูลค่าทั้งหมดที่ผู้ประกอบการได้รับหรือพึงได้รับจากการขายสินค้า รวมถึงภาษีสรรพสามิต (ถ้ามี) ด้วย มูลค่าของฐานภาษีให้หมายความรวมถึง เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน ค่าบริการ หรือประโยชน์ใดๆ ซึ่งอาจคิดคำนวณได้เป็นเงิน

3.4 อัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

- อัตราภาษีร้อยละ 10 สำหรับการประกอบกิจการขายสินค้าและให้บริการ ในปัจจุบันมีพระราชกฤษฎีกาให้ลดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นการชั่วคราวจากร้อยละ 10 เหลือร้อยละ 6.3 เมื่อรวมกับภาษีท้องถิ่นอีกร้อยละ 0.7 จะเท่ากับร้อยละ 7

- อัตราภาษีร้อยละ 0 สำหรับการประกอบการส่งออกสินค้าของผู้ประกอบการจดทะเบียน

3.5 การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม

การคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มทำได้โดยการนำภาษีขายหักด้วยภาษีซื้อ ภาษีขาย หมายถึง ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการ ได้เรียกเก็บจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการ ส่วนภาษีซื้อ

หมายถึง ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการได้จ่ายให้กับผู้ขายสินค้าหรือผู้ให้บริการที่เป็นผู้จดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่ม

3.6 การจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม

ผู้ประกอบการที่มีรายรับเกินกว่า 1.8 ล้านบาทต่อปี ต้องยื่นคำขอจดทะเบียน ภาษีมูลค่าเพิ่มภายใน 30 วันนับแต่วันที่มียอดค่าของฐานภาษีเกินกว่า 1.8 ล้านบาทต่อปี แบบคำขอที่ ใช้ในการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม ได้แก่ แบบ ภ.พ.01

3.7 การจัดทำรายงานภาษีมูลค่าเพิ่ม

ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มจะต้องเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากผู้ซื้อ สินค้าและออกใบกำกับภาษีเพื่อเป็นหลักฐาน ในการเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม รวมถึงต้องจัดทำ รายงานตามที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ รายงานภาษีซื้อ รายงานภาษีขาย รายงานสินค้าและวัตถุดิบ

3.8 การนำส่งภาษีมูลค่าเพิ่ม

ผู้ประกอบการต้องชำระภาษีมูลค่าเพิ่มพร้อมทั้งยื่นแบบแสดงรายการ ภ.พ. 30 เป็นรายเดือน ภายในวันที่ 15 ของเดือนถัดไป ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาในท้องที่ซึ่งสถาน ประกอบการตั้งอยู่

4. อากรแสดมภ์ (สมคิต บางโม, 2552)

อากรแสดมภ์เป็นการจัดเก็บภาษีรูปแบบหนึ่ง ซึ่งผู้เสียภาษีจะต้องเสียภาษีโดยการ จ่ายเงินซื้ออากรแสดมภ์ปิดลงบนเอกสารหรือตราสารที่กฎหมายบังคับให้ต้องปิดอากรแสดมภ์ โดย จัดเก็บจากการทำตราสาร 28 ลักษณะตามที่กำหนดไว้ในบัญชีอัตราอากรแสดมภ์ เช่น อากร แสดมภ์เกี่ยวกับการจ้างทำของ ผู้รับจ้างมีหน้าที่ต้องเสียอากรและเป็นผู้จัดมาแสดมภ์ การจ้างทำ ของจะต้องติดอากรแสดมภ์ 1 บาท ของทุกจำนวนเงิน 1,000 บาท หรือเศษของ 1,000 บาทแห่ง ลินจ้างที่กำหนดไว้

5. ภาษีอื่นที่เกี่ยวข้อง (สมคิต บางโม, 2552)

5.1 ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอื่นและที่ดิน หรือผู้เช่าที่ดินเพื่อสร้างสิ่งปลูก สร้าง เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ในอัตราร้อยละ 12.5 ของค่าเช่ารายปี (ค่าเช่ารายปี คือ ค่าเช่าที่ซึ่งได้รับจากผู้เช่า หรือในกรณีที่เจ้าของไม่ได้ให้ผู้อื่นเช่าแต่ใช้ประกอบธุรกิจการค้าก็ ต้องเสียค่าเช่ารายปีสมมติ) ภาษีโรงเรือนและที่ดินต้องเสียภาษีปีละครั้ง โดยภายในเดือนกุมภาพันธ์ ของทุกปีจะมีประกาศของสำนักงานเขต สำนักงานเทศบาล หรือที่ว่าการอำเภอ ที่สินทรัพย์นั้น ตั้งอยู่ ให้เจ้าของต้องไปปรับแบบพิมพ์ ภ.ร.ด.2 ภายในเวลาที่กำหนดไว้ แล้วกรอกรายการต่างๆลงใน

แบบพิมพ์ เพื่อส่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนวณภาษีที่จะต้องเสีย และแจ้งให้เจ้าของชำระภาษีภายใน 90 วัน

5.2 ภาษีป้าย

เจ้าของป้ายแสดงชื่อ ยี่ห้อ หรือเครื่องหมายที่ใช้ในการประกอบการค้า หรือ ประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ หรือ โฆษณาการค้า ไม่ว่าจะได้แสดงไว้ที่วัตถุใดๆ ด้วยภาพหรือ เครื่องหมาย ที่เขียน แกะสลัก จารึก หรือทำให้ปรากฏด้วยวิธีอื่นใด จะต้องเสียภาษีป้ายโดยยื่นแบบ แสดงรายการ ภ.ป.1 ภายในเดือนมีนาคมของทุกปี อัตราภาษีป้ายที่กำหนดไว้ มีดังนี้

- ป้ายที่มีอักษรไทยล้วนคิดอัตรา 3 บาทต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศ ภาพหรือเครื่องหมายอื่น คิดอัตรา 20 บาทต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- ป้ายที่ไม่มีอักษรไทย หรือมีอักษรไทยอยู่ใต้อักษรต่างประเทศ คิดอัตรา 40 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร

ในกรณีที่ไม่มีผู้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายและหาตัวผู้มีหน้าที่เสียภาษีป้าย ไม่ได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แจ้งการประเมินไปยังผู้ครอบครองป้ายนั้น และให้ผู้ครอบครองป้ายมี หน้าที่เสียภาษี

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

ขนิษฐา ชัยศักดิ์ (2545) ได้ทำการศึกษาปัญหาภาษีอากรของผู้ประกอบการธุรกิจผลิต เซรามิกในอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง โดยใช้แบบสอบถามจากผู้ประกอบการผลิตเซรามิกในอำเภอ เมือง จังหวัดลำปาง เฉพาะที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัดหรือห้างหุ้นส่วน นิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยจำนวน 68 ราย

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการมีปัญหาเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่ในระดับมาก ในเรื่อง การจัดเก็บภาษีอัตราร้อยละ 7 เป็นอัตราที่สูงทำให้เกิดภาระแก่กิจการ ผู้ขายไม่ยอมออกใบกำกับ ภาษีให้ในทันทีที่ความรับผิดชอบเกิดขึ้น การจัดทำรายงานสินค้าและวัตถุดิบมักไม่ตรงกับสินค้าที่มีอยู่ จริง และการขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่มมีความล่าช้า สำหรับปัญหาในกรณีเป็นผู้ส่งออกที่พบมากคือ การ ใช้สิทธิในการเสียภาษีในอัตราร้อยละ 0 ได้รับเอกสารล่าช้าทำให้ไม่สามารถแสดงหลักฐานให้ หน่วยตรวจสอบภาษีพิจารณาได้ ปัญหาภาษีเงินได้นิติบุคคลและภาษีหัก ณ ที่จ่ายอยู่ในระดับมาก ในเรื่อง การจัดเก็บภาษีในอัตราร้อยละ 30 ทำให้ต้นทุนของกิจการสูง และกฎหมายเกี่ยวกับภาษีหัก

ณ ที่จ่ายมีความซับซ้อนเข้าใจยากต้องใช้เวลาตีความ ปัญหาภาษีอากรต่างๆ ไปที่พบมากคือ มีการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบบ่อย ทำให้ไม่ทราบข้อกำหนดและไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้

กุสุมา ศรีสวัสดิ์ (2552) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มของสำนักงานสรรพากรพื้นที่เชียงใหม่ 2 โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 ราย ซึ่งเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มในเขตรับผิดชอบของสำนักงานสรรพากรพื้นที่เชียงใหม่ 2

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการยื่นแบบแสดงรายการและภาษีมูลค่าเพิ่ม และการจัดทำรายงานการจัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้อง แต่ส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับบทลงโทษ ทั้งนี้ผู้ประกอบการที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีตำแหน่งเป็นผู้จัดการทั่วไป มีระยะเวลาในการจดทะเบียนต่ำกว่า 1 ปี และมีรายได้ 5,000,001 – 10,000,000 บาทต่อปี

นันทพร เกตุคร้าม (2552) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีอากรของผู้ทำบัญชีในจังหวัดพิษณุโลก จากการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากผู้ทำบัญชีในเขตจังหวัดพิษณุโลก จำนวน 151 ราย จากผู้ทำบัญชีทั้งหมด 245 ราย

จากการศึกษาพบว่า ผู้ทำบัญชีในจังหวัดพิษณุโลกส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิทางภาษีอากรโดยรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีความรู้ความเข้าใจด้านการหักขาดทุนปีก่อนไม่เกิน 5 รอบระยะเวลาบัญชีอยู่ในระดับปานกลาง มีความรู้ความเข้าใจด้านรายได้ตามประมวลรัษฎากร และด้านรายการหักรายจ่ายการกุศล สาธารณะ ประโยชน์การศึกษาและกีฬาอยู่ในระดับน้อย มีความรู้ความเข้าใจด้านรายจ่ายต้องห้ามตามประมวลรัษฎากรด้านรายได้ที่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และด้านรายจ่ายที่มีสิทธิหักเพิ่มในทางภาษีเงินได้นิติบุคคลอยู่ในระดับน้อยที่สุด

วีระกิจ จุมปาหลวง (2556) ได้ศึกษาเรื่องความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเสียภาษีของผู้ประกอบการธุรกิจรับเหมาก่อสร้างในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ประกอบการธุรกิจรับเหมาก่อสร้างในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 153 ราย

จากการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจรับเหมาก่อสร้างในเขตพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่ส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย โดยมีความรู้ความเข้าใจด้านการยื่นแบบแสดงรายการภาษีตามประมวลรัษฎากรและด้านการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายในระดับปานกลาง ด้านหลักเกณฑ์ใน

การเสียดายอื่นๆที่เกี่ยวข้องและด้านหลักเกณฑ์ในการคำนวณภาษีเงินได้นิติบุคคลในระดับน้อยที่สุด

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved